

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **A. C.**, st. přísl.: Moldavsko, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalované: **Policie České republiky**, Služba cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie, Praha 3, Olšanská 2, P.O.BOX 78, za účasti osoby zúčastněné na řízení: K. E., st. přísl.: Litva, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23.9.2010, č.j. CPR-10213-3/ČJ-2010-009CPR-V242,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23.9.2010, č.j. CPR-10213-3/ČJ-2010-009CPR-V242 s e z r u š u j e a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo část výroku napadeného rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, Příjímacího střediska Zastávka (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 11.6.2010 č.j. CPBR-4772/ČJ-2010-064034-SV, změněno tak, že výrok rozhodnutí byl doplněn následovně:

„Panu C. A., st. přísl. MDA, bytem v zahraničí Moldavsko, Suruceni-lalovini se podle ustanovení § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., s odkazem na § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 citovaného zákona ukládá správní vyhoštění.

Nebude-li postupováno podle § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., stanovuje se podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů ode dne ukončení zajištění. V případě vynětí cizince z působnosti zákona č. 326/1999 Sb., z důvodu uvedeného v § 2 tohoto zákona, počíná doba k vycestování běžet do 30 dnů ode dne odpadnutí tohoto důvodu.

Ve zbylé části se podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. odvolání zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.“

V odůvodnění pak žalovaná zrekapitulovala průběh předchozího správního řízení, kde také mimo jiné uvedla, že žalobci bylo správní vyhoštění vydáno podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., protože pobýval na území České republiky bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn, zároveň od 22.4.2010 do 28.4.2010 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a svým protiprávním jednáním opakovaně úmyslně porušoval právní předpisy, uvedla skutečnosti vyplývající ze spisového materiálu i skutečnosti resp. námitky obsažené v odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí. S těmito námitkami se dále v odůvodnění svého rozhodnutí zabývala a měla za to, že správní orgán I. stupně zjistil skutkový stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, odůvodnění napadeného rozhodnutí podle žalované pak obsahuje všechny zákonné náležitosti. Konstatovala, že žalobci bylo v minulosti opakovaně vydáváno rozhodnutí o správním vyhoštění a byly mu opakovaně vydávány trestní příkazy s trestem vyhoštění. Žalobce opakovaně neplnil svou povinnost vycestovat z území České republiky a jak sám uvedl v rámci správního řízení, po dobu svého neoprávněného pobytu také nelegálně pracoval. Z uvedeného lze podle žalované dovodit zřejmou neúctu žalobce k právnímu řádu České republiky, a proto byla doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, stanovena v maximální zákonné hranici. Správní orgán I. stupně se podle žalované dostatečně a v souladu se zákonem vypořádal i s otázkou vycestování, resp. s překážkami vycestování. Žalovaná se pak rovněž zabývala nesouhlasem žalobce s tvrzením správního orgánu I. stupně, že se prokázal padělaným cestovním dokladem, a neshledala tuto námitku relevantní. Po zhodnocení zjištěných skutečností neshledala také splnění podmínek požadovaných v ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. Napravila pochybení správního orgánu u I. stupně, které dle jejího názoru nemá vliv na meritum věci, když řádně zjištěný skutkový stav nebyl podřazen pod právní ustanovení, které na tento skutkový stav dopadá. Také uvedla, že výrok napadeného rozhodnutí neobsahoval odpovídající stanovení doby k vycestování dle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. s přihlédnutím k okolnostem daného případu, a proto byl výrok napadeného rozhodnutí změněn tak, jak je výše uvedeno.

Žalobce v žalobě namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán podle žalobce nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., když nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán nedbal dostatečně o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu, porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., když odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a žalovaná se v něm nevypořádala se všemi provedenými důkazy a porušení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb.

Měl za to, že správní vyhoštění v délce stanovené rozhodnutím je nepřiměřeně tvrdým správním opatřením. Domníval se, že by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Považoval napadené rozhodnutí za nezákonné a upozornil na to, že správní orgán při rozhodování o správním vyhoštění nevzal v potaz všechny okolnosti svědčící v jeho prospěch, zejména dlouhotrvající společné soužití s jeho družkou E. K. Odůvodnění rozhodnutí ho pak nepřesvědčilo o jeho správnosti a zákonnosti.

Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a trvala na tom, že cizinec se dopustil jednání, které bylo podrobně popsáno a

řádně odůvodněno v obou rozhodnutích správních orgánů. Navrhla podanou žalobu zamítnout.

Ve správním spise se nacházejí pro danou věc tyto podstatné dokumenty a to oznámení zahájení správního řízení správního orgánu I. stupně ze dne 29.4.2010, prohlášení cizince ze dne 29.4.2010, úřední záznam o podání vysvětlení sepsaný správním orgánem I. stupně dne 29.4.2010, protokol o vyjádření účastníka řízení ze dne 29.4.2010 sepsaný správním orgánem I. stupně se žalobcem, závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 29.4.2010, protokol o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 8.5.2010 sepsaný správním orgánem I. stupně s E. K., závazné stanovisko Ministerstva vnitra k možnosti vycestování cizince ze dne 14.5.2010, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 11.6.2010 č.j. CPBR-4772/ČJ-2010-064034-SV, jímž bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3, § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb. uloženo správní vyhoštění. Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky správní orgán I. stupně podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 3 ve spojení s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. stanovil na 10 let a vyslovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti. Rovněž bylo uvedeno, že nebude-li postupováno podle ust. § 128 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje se podle ust. § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. v návaznosti na ust. § 119 odst. 5 téhož zákona doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od okamžiku, kdy cizinec pozbude postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Podle § 120a zákona č. 326/1999 Sb. bylo rozhodnuto, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona č. 326/1999 Sb. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání ze dne 18.3.2010, na základě kterého rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, jak výše uvedeno.

Ve správním spise se pak rovněž nachází rozhodnutí Policie České republiky, Oddělení cizinecké policie v Jičíně ze dne 24.11.1998, č.j.: PVC-11-148/IPC-JC-98, jímž byl žalobci zakázán pobyt na území České republiky na dobu 10 let a to do 24.11.2008 za nerespektování zákazu pobytu na území České republiky. Současně byla určena lhůta k vycestování z území České republiky do 30.11.1998. Je zde také rozsudek Okresního soudu v Liberci ze dne 27.3.2003 č.j. 2T 52/2003-38, jímž byl žalobce uznán vinným, že pobýval v ul. P. čp. 444 a jinde v Liberci od 1.12.1998 do 12.12.2002, přestože mu byl rozhodnutím Oddělení cizinecké policie Policie České republiky v Jičíně ze dne 24.11.1998, č.j. PVC-11-148/IPC-JC-98/, s právní mocí dnem 10.12.1998, uložen zákaz pobytu na území České republiky v trvání 10 let s povinností vycestovat do 30.11.1998, tedy mařil výkon rozhodnutí jiného státního orgánu než soudu tím, že se zdržoval na území republiky, ačkoli mu byl pobyt na území republiky zakázán, tím spáchal trestný čin maření výkonu úředního rozhodnutí podle § 171 odst. 1 písm. b) tr. zákona a odsouzen byl k trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců, pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem a současně mu byl uložen trest vyhoštění z České republiky na dobu 6 let. Ve správním spise je také založen trestní příkaz ze dne 21.4.2010 vydaný samosoudcem Okresního soudu v Liberci, jímž byl žalobce uznán vinným, že se zdržoval na území České republiky, ačkoli mu byl uložen trest vyhoštění a že podstatně změnil obsah veřejné listiny v úmyslu, aby jí bylo užito jako pravé a takovou listinu jako pravou užil. I trestním příkazem byl žalobci současně uložen trest vyhoštění z území České republiky ve výměře 3 roků.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování

správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Soud posoudil věc takto:

V dané věci bylo žalobci uloženo správní vyhoštění. Správní orgán I. stupně ve výroku vyslovil, že doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky se stanoví na 10 let a je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí.

Tím, zda lze takovýto výrok učinit, se zabýval Nejvyšší správní soud, který rozhodl v rozšířeném senátu usnesením ze dne 30.7.2013, č.j. 9 As 131/2011-63 (dostupný na www.nssoud.cz) tak, že: „Podle § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, byl správní orgán oprávněn stanovit ve výroku rozhodnutí o správním vyhoštění počátek doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, i tak, že se tato doba počítá ode dne, kdy se rozhodnutí o správním vyhoštění stane vykonatelným, a byl oprávněn stanovit celkovou délku této doby. Nebyl však oprávněn tuto dobu rozdělovat do více časových úseků např. tím, že by stanovil, že je shodná s dobou vykonatelnosti rozhodnutí, a tedy předpokládal, že již započatá doba, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území, nebude běžet v období, kdy dojde v jejím průběhu k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění.“ V odůvodnění pak rozšířený senát mimo jiné také uvedl, že „... § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011, neumožňoval správnímu orgánu, aby k tíži vyhošťovaného cizince stanovil dobu zákazu jeho vstupu na území tak, že ji zcela ztotožní s dobou, resp. s jednotlivými časovými úseky, kdy je rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné. Takové stanovení doby zákazu vstupu totiž předpokládá, že může dojít k odkladu vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění až v průběhu této doby, a to např. tím, že vyhošťovaný cizinec požádá až po nabytí vykonatelnosti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany. Tím by se ovšem jednotná doba, po níž nelze cizinci umožnit vstup na území, rozdělovala do více samostatných časových úseků přerušovaných právě těmi obdobími, po něž by rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo z různých důvodů vykonatelné.

Byť by se jevilo i takové stanovení doby zákazu vstupu na území v souladu s účelem daného institutu, je třeba trvat na tom, že pro takový postup právní úprava účinná od 24. 11. 2005 do 31. 12. 2011 správní orgán nezmocňovala. Jak konstatoval již devátý senát v předkládacím usnesení, princip uplatňování veřejné moci jen v případech, v mezích a způsoby, které stanoví zákon (čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), uvedený postup v daném období vylučoval, neboť tato praxe neměla oporu v zákoně.

Až znění § 118 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, účinné od 1. 1. 2012, přineslo změnu, o kterou správní orgán nad rámec svých pravomocí předmětným výrokem svého rozhodnutí usiloval. Podle tohoto nyní účinného ustanovení se totiž doba, po kterou není rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné, nezapočítává do doby, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie nebo občanovi Evropské unie anebo jeho rodinnému příslušníkovi umožnit vstup na území ČR. Tento účinek tedy nastává podle současné právní úpravy ze zákona, aniž by tak musel správní orgán výrokem svého rozhodnutí o správním vyhoštění výslovně stanovit.“

Ze shora citovaného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2013, č. j. 9 As 131/2011 – 63, tedy zcela jednoznačně plyne, že správní orgán I. stupně nebyl oprávněn dobu správního vyhoštění omezit. Právní úprava obsažená v zákoně o pobytu cizinců účinná od 24.11.2005 do 31.12.2011 totiž takové vymezení doby vyhoštění

neumožňovala. Správní orgán I. stupně proto tímto postupem překročil meze uplatňování veřejné moci, které mu stanovil zákon o pobytu cizinců, a rozhodnutí správních orgánů tak nemohou v tomto ohledu obstát.

Pokud žalobce namítal porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán podle žalobce nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, soud konstatuje, že námitka byla podána v obecné poloze, bez jakékoli bližší argumentace, a proto ji soud shledal nedůvodnou.

Také námitku žalobce ohledně porušení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., když nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, neshledal soud relevantní, když opět i tato námitka byla uvedena v obecné poloze a žalobce neuvedl, jaké má na mysli rozhodné okolnosti, které vlastně nebyly správním orgánem zjištěny.

Nedůvodná pak je i námitka žalobce, že došlo k porušení § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., když správní orgán nedbal dostatečně o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem případu. I zde žalobce svou námitku blíže nespecifikoval, neuvedl, v čem spatřuje skutečnost, že správní orgán nedbal dostatečně o to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem případu. Námitka byla podána taktéž pouze v obecné poloze.

Soud rovněž neshledal důvodnou námitku žalobce ohledně porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., když odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobce nepřesvědčilo o jeho správnosti a postupu správního orgánu a žalovaná se v něm nevypořádala se všemi provedenými důkazy. Ani zde žalobce neuvedl konkrétně, jaké provedené důkazy, se kterými se žalovaná ve svém rozhodnutí nevypořádala, měl na mysli. Konstatování žalobce, že ho odůvodnění napadeného rozhodnutí nepřesvědčilo o jeho správnosti, soud nepovažuje za relevantní.

Pokud jde o námitku porušení § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., kde se žalobce domnívá, že by došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, když správní orgán nevzal v potaz jeho dlouhotrvající společné soužití s družkou žalobce E. K., zde soud konstatuje, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí podle ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. posoudil, že důsledek jeho rozhodnutí je zcela přiměřený z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Uvedl, že na základě vyjádření obou účastníků řízení neshledal, že by mezi těmito byl vztah natolik intenzivní a dlouhodobý, že by vycestování cizince z území České republiky představovalo zásah do soukromého nebo rodinného života. Podle správního orgánu I. stupně sama druhá účastnice řízení (E. K.) uvedla, že se v České republice nehodlá usadit natrvalo, chce se vrátit zpět na Litvu a s cizincem hodlá vést společný život pouze na území České republiky, na Litvě už pak ne, což příliš nesvědčí o trvalosti, hloubce a intenzitě jejich vzájemného vztahu. Správní orgán I. stupně měl pak za to, že jejich společné soužití by v případě jejich oboustranného zájmu mohlo být realizováno v místě, kde budou mít oba povolen pobyt, což nemusí být nutně na území České republiky. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí na str. 5 pak uvedla, že Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod deklaruje právo na respektování rodinného života, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. Odvolací orgán pak zastává názor, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi

veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. V postupu správního orgánu I. stupně, který zkoumal v souladu s § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, neshledala žalovaná pochybení. Zdůraznila, že žalobce je osobou, která svým protiprávním jednáním opakovaně porušovala zákony České republiky a chování žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení zájmů společnosti, tedy především zájmu veřejného, a proto veřejný zájem na vyhoštění žalobce převážil nad ochranou jeho tvrzeného zásahu do soukromého života. Žalovaná po zhodnocení zjištěných skutečností neshledala v daném případě splnění podmínek požadovaných v ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. a ke společnému soužití žalobce a jeho družky také uvedla, že pokud má žalobce vážný zájem na společném soužití se svou družkou E. K., mohou tak učinit v místě, kde budou mít oba legální pobyt, což nemusí být pouze na území České republiky. Městský soud v Praze má za to, že nedošlo k porušení ust. § 119a odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb. ze strany správních orgánů, oba správní orgány se náležitě zabývaly dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a proto soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Městský soud v Praze napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil. V souladu s ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení. Jelikož mu však žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud tak, jak ve druhém výroku tohoto rozsudku uvedeno, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 14. listopadu 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Marcela Brabcová